

CERCANT LA FELICITAT

Heus aquí que una vegada, en Pol, un noi que vivia amb els pares i germans en una masia, a la Ribera de Cardós, després de molt rumiar-s'ho, va decidir marxar a recórrer viles i pobles per cercar la Felicitat. No era feliç portant el ramat d'ovelles a la pastura, en aquells prats tan verds de l'entorn de la masia.

Ja l'avorria munyir les vaques cada dia de bon matí, abans de marxar amb el ramat cap als prats. Les nits de l'hivern eren fosques i llargues, i se li feia molt pesat seure al voltant de la taula, fer la partida de cartes, escacs, dòmino..., amb els germans. Cada dia era una rutina, que ja no l'aguantava més.

Els pares, especialment, i també els germans se'n van endur un bon disgust quan els va comunicar la seva decisió: Marxava a cercar la Felicitat. Segur que la trobaria lluny d'aquells paratges i lluny de la monotonia familiar.

Carregat amb la motxilla, queviures per alguns dies, i els diners que van poder donar-li els pares, va començar la seva aventura.

La mare, sanglotant immersa en un mar de llàgrimes, li va encomanar que no deixés de fer cada dia la petita pregària a la Mare de Déu, que ella, des que era ben petit, li havia ensenyat. Ara no la tindria a prop a ella, la seva mare a la terra; però la del cel l'acompanyaria sempre.

Camina que caminaràs, en Pol va arribar a un petit poble i, abans d'entrar-hi, va veure un pagès llaurant el seu camp. S'hi acostà i, sense més ni més, li diu: *"Bon home, sou feliç?"*.

L'home, tot sorprès per la pregunta, que no li havien fet mai a la vida, va pensar uns moments i va respondre: *"Que si sóc feliç?... És clar que sí. Aquí em veus cansat i suant, llaurant el camp, però és el meu tresor. El blat que hi plantaré em donarà el suficient per viure la meva dona, els fills i jo. El meu cor està content mentre faig la feina, perquè és el que haig de fer, i ho faig pels qui estimo."*

En Pol va agrair la resposta a l'home i va continuar el camí.

A la plaça del poble hi jugaven uns menuts a pilota. Se'ls veia contents, rient i gaudint, i en Pol va pensar: *"Aquests també semblen feliços jugant amb la seva pilota."*

Marxà d'aquell poble i, seguint el curs del riu, va trobar més avall, a la riba, un pescador. Se li acostà i li va fer la mateixa pregunta: *"Bon home, sou feliç?"*

L'home, sorprès també amb la pregunta, li va respondre: *"És clar que sóc feliç!. Saps el que és que arribis a casa amb un parell de truites del riu?... Saps el que és, veure espurnejar de joia els ulls de la mare al veure els dos peixos?... Ni tot l'or del món pot comprar aquest espurneig de joia dels seus ulls. Aquesta esperança és la que fa que segueixi aquí pacientment tot el temps que faci falta i em senti feliç de fer-ho."*

En Pol, que es pensava que per ser feliç feien falta molts diners i grans coses, quedava sorprès de les respostes d'aquella gent i no ho acabava de comprendre.

En arribar a un altre poble, es va dirigir a l'estació. "Agafaré el tren", es va dir, "i aniré a la gran ciutat, a Barcelona. Allà la gent ha de ser diferent, i la Felicitat deu ser una altra cosa", va pensar.

Després de tres hores llargues de tren va arribar a Barcelona. Quin mareig de cotxes!..., quin tràfec!... No sabia ben bé on anar fins que va agafar un autobús cap a la Plaça de Catalunya. Arribat allà, mirava els aparadors de les botigues i la gent que sortia carregada de paquets. "Aquests deuen ser molt feliços", va pensar. "Han pogut comprar el que volien", i va aturar una senyora que sortia molt carregada.

"Senyora, disculpi", li va dir, "és vostè feliç?". "No", li va respondre la senyora. Feliç, ara que ho penso, no en sóc massa. He estat treballant tot l'any per comprar-me un vestit i sabates noves. Tot és molt car. Ara m'agrada el que he comprat, però, com ens passa a tots, al cap d'un temps, el que t'omplia mentre ho desitjaves, deixa de tenir encant amb el pas dels dies. Saps què et dic, noi, que esmercem la vida treballant, comprant... i què?..."

En Pol va agrair la resposta a la senyora i es va quedar pensatiu. Aquesta dona no valorava el seu treball, com els dos homes amb qui havia parlat feia uns dies.

Passeig de Gràcia amunt es va trobar un operari de la neteja, que escombrava les voreres. "Bon home, sou feliç?", li va preguntar.

"Mira noi", li va respondre. "Si m'ho miro pel cantó bo, sóc feliç. Tinc feina, saps? I això ara, en els temps que corren és molt important. El meu somni és un dia poder comprar-me un pis, encara que sigui petit; poder trobar una bona noia i formar una llar. Aquest pensament m'ajuda a fer plaent el meu treball."

En Pol començava a veure que la felicitat no és una recepta, és cada u que se la fa.

Pujant, pujant, arribà a un convent que hi ha al final del passeig, i va pensar: "Els frares deuen saber molt bé on és la felicitat. M'hi acostaré". I dit i fet. Arriba al convent, truca a la porta i al bon frare caputxí que l'obrí, li llença, sense més preàmbul, la seva pregunta: "Pare, és feliç, vostè?... Què s'ha de fer per ser feliç? .

"A la primera pregunta, et diré que sí, sóc feliç perquè estic on vull estar i més que res, perquè em sento en pau amb Déu. Aquesta és la primera font de la felicitat. I a la teva segona pregunta et contesto dient: Si vols ser feliç estima el que fas i somia, si pots, en un futur raonable aquí a la terra. I si ja ets gran o la salut t'ho impedeix, somia en el més enllà. Somia en l'abraçada de Déu, que t'està esperant per quan acabis el camí".

"La Felicitat, noi, està dins teu, no la cerquis fora. Déu, primer puntal de felicitat, està en cada ésser humà. Descobreix-lo en tu i seràs feliç".

En Pol va agrair molt les sàvies respostes d'aquell frare i va decidir deixar de cercar fora d'ell la Felicitat. Tornaria a casa i posaria en pràctica tot el que ell li havia dit. N'havia trobat bons exemples pel camí.

La FELICITAT la portem dins nostre. Ens la dóna descobrir que Déu està en nosaltres i ens estima i, per tant, hem d'estimar el què fem i fer el bé als altres.